

Boros Imre: Egy átalakuló világban

2015 november 13. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Lehetetlen lenne arra vállalkozni, hogy ennek a hatalmas változástömegnek minden részterületét szemügyre vegyük.

Érjük be azzal, hogy a ránk – a Kárpát-medencei magyarságra – a változástömegből leselkedő veszélyeket és esélyeket latolgatjuk. Ezt is csak a történelmi tanulságok összefüggésrendszerében érdemes. Ennek azért is van létjogosultsága, mert ha a magyarság az elmúlt évszázadokban a változásokból nem tudta volna kiszűrni az igazán létveszélyt jelentő elemeket, és nem fedezi fel az adódó lehetőségeket, aligha maradhatott volna fenn folyamatos államisága – szemben másokkal, akik ezt hosszabb-rövidebb időre elvesztették. Aligha rizhette volna meg nemzeti identitását. Nem azt mondom, hogy eleink mindig a legjobbat hozták ki az adódó helyzetekből, de azt mindenképpen, hogy évszázadokig messze nem a legrosszabbat.

Történt mindez annak ellenére, hogy több esetben éppen nemzetünk állhatatossága és önfeláldozó kitartása lett a gátja más nemzetekre leselkedő végveszélyeknek. Ezekért a szolidáris kitartásokért általában nem járt hála – éppen ellenkezőleg. A mongol sereget él? pajzsként felfogó magyar nemzettestet rövid félszáz év múlva „megszabadították” szakrális uralkodói házától, és az iszlám terjeszkedés feltartóztatásában létükben veszélyeztetett Habsburgok segítség helyett inkább a prédára, a régóta kiszemelt magyar királyi trónra vágytak. Az sem volt baj, ha csak egy darab jutott nekik bel?le. Kisunyiskodták, hogy végül az egész az ölükbe hulljon.

Lengyelország sem járt különül. A Bécszet 1683-ban a török ostromgy?r?b?l kiment? lengyelek röviddel kés?bb ugyanazt kapták jutalmul, mint mi: szétdarabolt hazájuk egy falatja a Habsburg Birodalom része lett. (Ki érti ezt a fene nagy Habsburg-retrokultuszt ma is hazánkban? Hiszen még az els? világháborús bukásukat is csak a dualista

állam egyik tagján, rajtunk, magyarokon verték le a győztesek.) Az utóbbi két évszázadban bár már messze nem játszottak, de mindig nagyban érintett bennünket a világ és kiváltképp Európa átalakulása.

A küzdelem rendre a kontinentális hatalom megszerzéséért folyt, és soha nem volt békés szándékú, mindig az agresszor azon szándékáról szólt, hogy a hatalmat katonai hódítással és a meghódítottak alávetésével oldja meg. Az utóbbi két évszázad két nagy hódítási kísérlete azonban nem vette figyelembe, hogy Európa egyre inkább nem a világ közepe, mint volt valaha, ezért mindkét hódítónak (Napóleon és Hitler) buknia kellett, mert végül a világgal, a világpiaccal találta szembe magát.

A világpiaci uralmat, kiterjedt gyarmatbirodalmat összehozó angolszász hatalmak – főként Anglia – nem engedték és nem is engedhették, hogy ezek a hódítások sikerrel járjanak, hiszen akkor elvesztették volna a dominanciájukat. Inkább szembevezették egymással a természetet, fogva egymásra utalt feleket, és ezzel gyengítették pozícióikat. A világpiaci szemlélet belesűrítette a britek „splendid isolation”, azaz az elegáns elköltözés külpolitikai jelszavába. Mindig a gyengébbet kellett ehhez támogatni a kontinensen, hogy az egyensúly tartósan fennmaradjon. Hogyan lenne magyarázható másként az a szenzációs siker, amelyet a britek elértek, hogy az 1815-ben megalkotott Szent Szövetség (oroszlány, porosz és osztrák uralkodók kötötték) egyik tagját, Oroszországot még a török elleni krími háborúban (1853) katonailag támadták, s mégis, már jóval az első világháború előtt sikerült átédesgetni szövetségesei oldaláról, egyébként vesztére.

Angliának Napóleon veresége után volt egy évszázada, hogy bemutassa: Európa nem szabadulhat az angol világ gazdasági diktátumtól és a font csáberejétől. A fordulópontra az első világháború hozta, de mindössze annyit történt, hogy a primás szerepét az Egyesült Államok vette át, mégpedig türelemmel és fokozatosan, építkezve az első világháborúban bezsebelt hatalmas profitjából. (Amerika csak 1917-ben lépett be a háborúba, addig csak pénzt kölcsönzött az antant tagjainak, amelyet persze kamattal vissza szeretett volna kapni, de ezt veszélyben látta.)

Amerika és dollárdominanciája 1989-re jutott a csúcsra. (A múlt század harmincas éveiben a nemzetközi pénzforgalomnak még a hatvan százaléka volt fontban, ma nagyjából ez a dollár aránya, bár csökken.) Egyetlen valódi katonai ellenlétásától is megszabadulva az Egyesült Államok a világ egyetlen szuperhatalma lett.

Mára kiderült, hogy éppen a dollár jelenti világhatalmi pozíciójának legnagyobb kihívását. A dollár ugyanis 1913 óta (ekkor alapították a Federal Reserve rendszert) nem az amerikaiaké, nem is az amerikai államé, hanem magánpénz, kibocsátói időről időre nem kímélik az amerikai nemzeti érdeket sem. Mai világunkban az történik, amit az eurót is 2008 óta maga alá gyűrt arctalan magánpénz-kibocsátók diktálnak, és amit az amerikai adminisztráció jól vagy kevésbé jól végrehajt, és partnereire is, mint mi itt Európában, rá kíván kényszeríteni. Így például a TTIP kereskedelmének és beruházásának titulált, de még Amerikában sem egyöntetű ujjongással fogadott diktátuma, vagy az értelmetlen háborúban való társtettesi részvétel. Másrészt folyik a diktátumok ellen a küzdelem, amelynek fő vonulata régi és egyben új is, az európai együttműködés ezúttal békés kiterjesztése, ha lehet Ázsiáig, a dollár által még végleg nem eluralt, szintén önállóságát féltő régióira is.

Megingott szövetségi hűség és észérvek állnak egymással szemben. Ráadásul az sem tisztázott, hogy ki a szövetséges. Az Egyesült Államok vagy az arctalan magánpénz arctalan urai? Azért is van ez a félszeg magatartás Európa vezető országaiban, főként a piacvezető Németországban, mert az arctalan magánpénz utasításait a nagyon is arccal rendelkező amerikai adminisztráció közvetíti.

A sehoiva sem vezető, tehetetlen topogásra a migráció kezelésének elmulasztása a legfényesebb bizonyíték, valamint az, hogy Németország etalonjait támadják, a VW-t és a Deutsche Bankot, és újabban már a német focilegendát, Beckenbauer is. Itt éppen a foci-világbajnoksággal összefüggésben – korrupcióval. Legyen vigasz, hogy ez már az Egyesült Államokban sem tetszik mindenkinek. Már a kongresszusi tagok között is vannak olyanok, akik az arctalan pénz főtemplomát vádolják; minden gazdasági bajok forrásának, a válságok gyártójának nevezi Sanders és Ron Paul szenátor. Igazán nem könnyű a terep, és nem lenne baj, ha az első évszázadnál eredményesebben mozognánk rajta. Mindenek előtt a nemzeti érdek álljon, de nagyon vigyázzunk potenciális sorstársaink érdekeire is.

Boros Imre - www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!www.flagmagazin.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lajkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

[Tweet](#)

Ajánló